

Příprava na první svatou zpověď

BŮH OZNÁMIL DESATERO PŘIKÁZÁNÍ

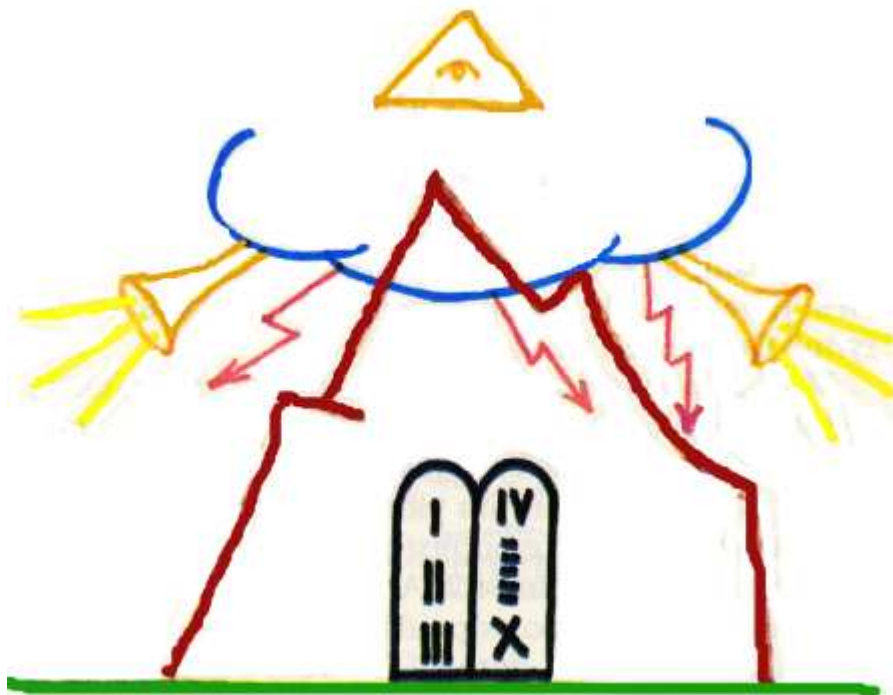
Izraelité cestou do zaslíbené země přišli k hoře Sinaj. Mojžíš vystoupil na horu. Tam mu řekl Pán Bůh: „Pověz lidu, ať se dnes a zítra posvětí. Třetího dne sestoupí Pán Bůh na horu před veškerým lidem.“ Mojžíš vyřídil, co mu Pán Bůh uložil. A všichni se umyli, nachystali si sváteční roucho a po dva dny se modlili.

Třetího dne časně zrána začalo se blýskat a hřmět, velmi husté mračno zakrývalo horu, z hory vystupoval oheň a dým. A bylo slyšet zvuky jako hlaholení trub. To se rozléhalo víc a více. Lid se třásl hrůzou. Pán Bůh pak mluvil:

„V jednoho Boha věriti budeš. - Nevezmeš jména Božího nadarmo. - Pomni, abys den sváteční světil. - Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi. - Nezabiješ. - Nesesmilníš. - Nepokradeš. - Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému. - Nepožádáš manželky bližního svého. - Aniž požádáš statku jeho!“

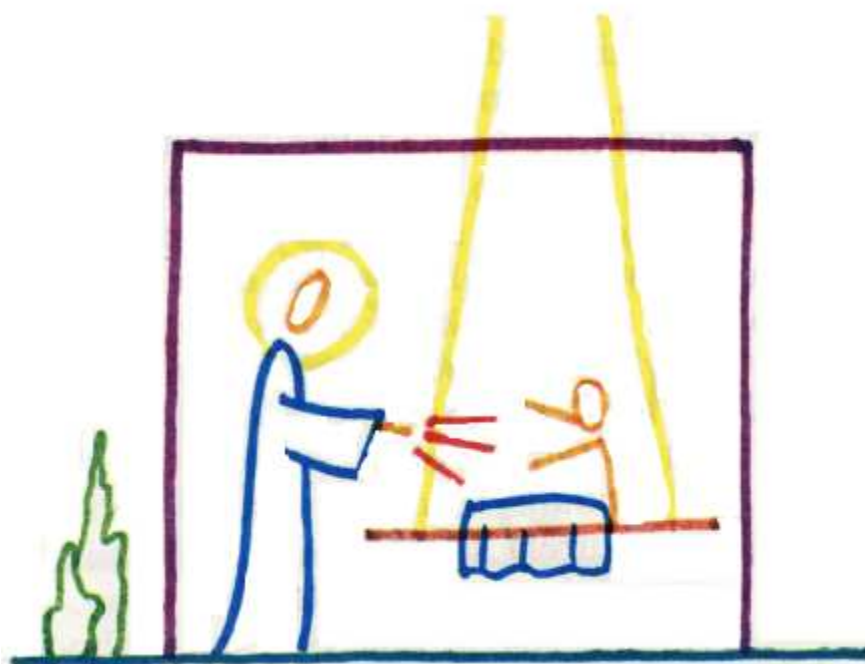
Všichni pod horou slyšeli Boží hlas a ustupovali hrůzou. Řekli: „Učiníme všechno, co Pán Bůh mluvil.“ Potom vystoupil Mojžíš opět na horu. Zůstal tam čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Chleba nejedl a vody nepil. Na hoře vytesal dvě kamenné desky, a Pán Bůh vepsal na ně desatero přikázání.

Na hoře Sinaj Pán Bůh dal Mojžíšovi Desatero přikázání a nařídil, aby je lidé zachovávali. Kdo je nezachovává, dopouští se hříchu.

PÁN JEŽÍŠ UZDRAVIL OCHRNUITÉHO

Pán Ježíš učil v domě, kam se sešlo tolik lidí, že nestačilo ani místo přede dveřmi. Tu k němu přišli čtyři muži a nesli na loži ochrnutého člověka. Chtěli ho vnést k Ježíšovi dovnitř, ale pro zástup nemohli. Vystoupili tedy na střechu, udělali v ní otvor a jím spustili lože s nemocným před Pána Ježíše. On viděl jejich víru a řekl nemocnému: „Synu, odpouštěj se ti hříchy.“

Mezi posluchači seděli též farizeové a zákoníci. Ti slyšeli s nevolí, co Ježíš řekl. Myslili si: „Jak to mluví! Vždyť se rouhá. Hříchy odpouštět nemůže nikdo, jenom jedině Bůh.“ Ale Pán Ježíš jim viděl do srdce a řekl: „Co si to myslíte? Nemůže odpustit hříchy ten, kdo může pouhým slovem uzdravit? Abyste poznali tedy, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ To Ježíš řekl obrácen k nemocnému. A ten ihned přede všemi vstal, vzal si lože a pln radosti odešel domů.

Všechny přítomné pojal úžas. Nic takového ještě neviděli. I velebili Boha a říkali: „Dnes jsme viděli zázračné věci.“

Jen Pán Bůh může odpustit lidem jejich hříchy. Pán Ježíš je Bůh Syn a mohl tedy odpouštět hříchy.

PÁN JEŽÍŠ A HŘÍŠNICE

Jeden farizeus pozval Pána Ježíše k sobě k jídlu. Vešel tedy do jeho domu a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jedna žena: byla to hříšnice. Když se dověděla, že Pán Ježíš je u stolu v domě farizea, přišla s alabastrovou nádobkou drahocenného oleje, přistoupila k jeho nohám a rozplakala se. Slzami mu začala smáčet nohy a svými vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslnil si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, že je to hříšnice.“ Pán Ježíš mu řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl. Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vody na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbil jsi mě na pozdrav, ona však mi nepřestala líbat nohy. Nepomazal jsi mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy, proto ti říkám: Jsou jí odpuštěny mnohé hříchy, protože projevuje velkou lásku.“

Potom se Ježíš obrátil k ženě a řekl jí: „Odpouštějí se ti hříchy, jdi v pokoji!“ Hosté se divili a řekli si sami u sebe: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“

Pán Ježíš odpustil hříchy hříšné ženě. Také mně odpustí hříchy, až půjdu ke svaté zpovědi.

PÁN JEŽÍŠ OD PETRA ZAPŘEN

S Olivové hory zavedli Pána Ježíše do domu nejvyššího kněze Kaifáše. Tam byla pohromadě velerada. Před ní svědčili mnozí křivě proti Ježíšovi. On však mlčel. I povstal nejvyšší kněz a řekl mu: „Pověz nám před Pánem Bohem: Jsi ty Mesiáš, Boží Syn?“ Ježíš odpověděl: „Ano, jsem.“ I řekl nejvyšší kněz: „Rouhal se Bohu. Právě jste to sami slyšeli. Co soudíte?“ A oni zvolali jednohlasně: „Hoden je smrti.“

Zatím seděli venku na dvoře vojáci a sluhové kolem ohně. Ohřívali se, neboť bylo chladno. Také Petr seděl mezi nimi. I poznali ho a říkali: Tys také byl s Ježíšem Nazaretským.“ Petr však zapřel a řekl: „Neznám ho.“ A po druhé řekl: „Neznám toho člověka.“ Po třetí pak bral i Boha za svědka, že nezná toho člověka.

Vtom vedli Ježíše dvorem do vězení. I obrátil se Pán a pohleděl na Petra. A Petr se rozpomenul, vyšel ven a hořce se rozplakal.

Apoštol Petr zhřešil, když třikrát zapřel Pána Ježíše. Potom mu bylo líto, že Pánu Ježíši způsobil bolest, hořce nad tím plakal a Pán Ježíš mu odpustil.

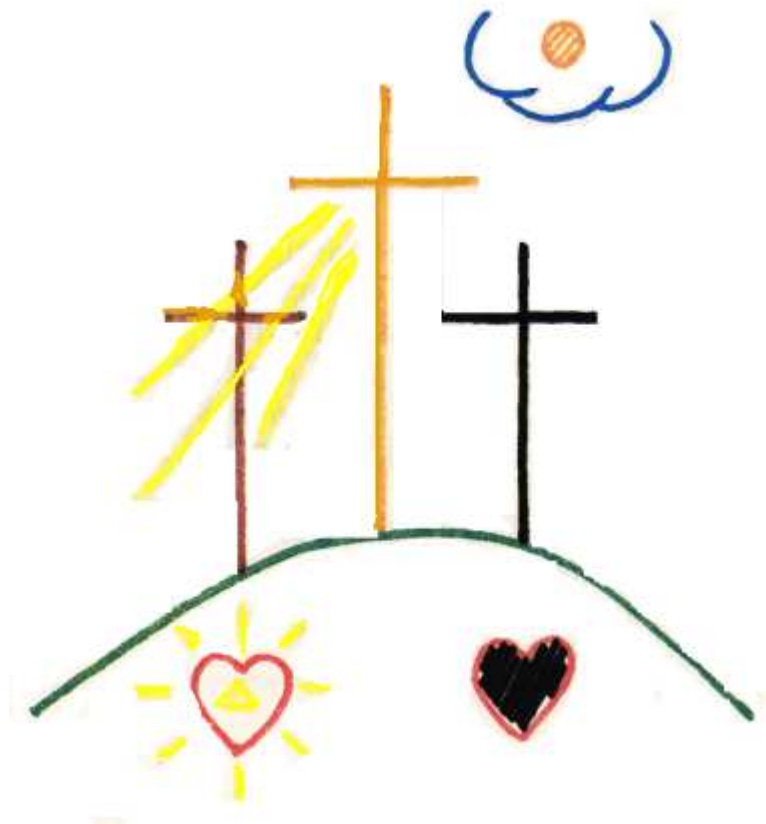
NA KALVÁRII

Na Kalvárii podali Pánu Ježíši víno s myrhou. On okusil, ale pít nechtěl. Potom jej ukřižovali a s ním dva lotry, jednoho po pravici, druhého po levici, Ježíše uprostřed. Nad hlavu mu dali nápis: „Ježíš Nazaretský, židovský král.“ Jeho oděv si vojáci rozdělili losem.

Lid pak tam stál a díval se. A mnozí se mu posmívali. Kývali hlavami a říkali: „Jsi-li Boží Syn, sestup s kříže!“ Podobně ho tupili velekněží a zákoníci. Říkali: „Doufal v Hospodina, ať ho vysvobodí! Jiným pomáhal, sobě pomoci nemůže. Ať sestoupí s kříže, a uvěříme v něho.“ Ježíš se pak modlil: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“

Též jeden z lotrů říkal mu potupně: „Jsi-li Mesiáš, pomoz sobě i nám.“ Ale druhý se ozval a řekl: „Ani ty se nebojíš Boha? My trpíme, co jsme zasloužili, ale tento nic zlého neučinil.“ A prosil Ježíše: „Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království.“ A Ježíš mu řekl: „Amen pravím tobě: dnes budeš se mnou v ráji.“

Pán Ježíš odpustil lotrovi po pravici.

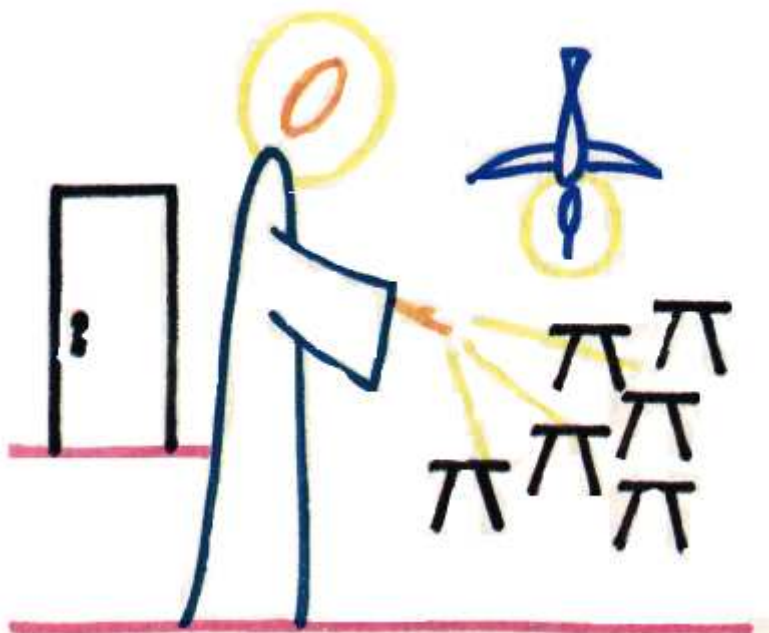

APOŠTOLOVÉ DOSTALI OD PÁNA JEŽÍŠE MOC ODPOUŠTĚT HŘÍCHY

Večer po vzkříšení Páně byli apoštolové pohromadě. Báli se Židů, proto měli dveře zamčeny. Náhle Ježíš stanul uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám! Já jsem to. Nebojte se!“

Oni se ulekli; mysleli, že vidí ducha. Ale Ježíš jim řekl: „Co vás to napadá! Vizte mé ruce i nohy, že to jsem opravdu já.“ A ukázal jim ruce i nohy a bok, aby se ho dotkli. Ale oni ještě nevěřili. I řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“ I podali mu kus pečené ryby a medu. A on před jejich očima z toho pojedl. I zaradovali se učedníci, že vidí Pána.

Poté jim řekl: „Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás. Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, budou odpuštěny, a komu je zadržíte, budou zadrženy.“ Potom zmizel.

Apoštolové dostali od Pána Ježíše moc odpouštět hříchy. Tato moc přešla od apoštolů na biskupy a kněze. Oni nám odpouštějí hříchy, když jdeme ke svaté zpovědi.

O SVATÉ ZPOVĚDI

Na křtu svatém jsem dostal od Ducha svatého svatební roucho - posvěcující milost. Byl jsem svatý. Kdybych tak umřel, mohl jsem být v nebi. Nyní už nejsem tak svatý, neboť mám na sobě hříchy. Zasluhuji za ně Božích tresty. Kam bych se dostal, kdybych dnes umřel? Jak rád bych se zbavil hříchů! Ale sám si z hříchů nepomohu.

Kristus Pán, Dobrý Pastýř, měl moc odpouštět hříchy. Odpustil Marii Magdaléně, Petrovi a lotru na kříži. Než vstoupil na nebesa, odevzdal moc odpouštět hříchy apoštolům. Od apoštolů přešla tato moc na biskupy a kněze. Ti odpouštějí hříchy místo Krista Pána ve svátosti smíření. Svátosti smíření se také říká svatá zpověď.

Půjdu ke svaté zpovědi. Milosrdný Bůh mně odpustí hříchy. Budu mít tedy duši čistou jako obraz, když se z něho smyje prach. Bůh mi promine tresty za hříchy, abych nemusel trpět v očistci a snad i v pekle. Bůh mě posvětit, takže budu mít právo dostat se do nebe.

Na svatou zpověď se těším.

JAK SE ZPOVĚĎ VYKONÁVÁ?

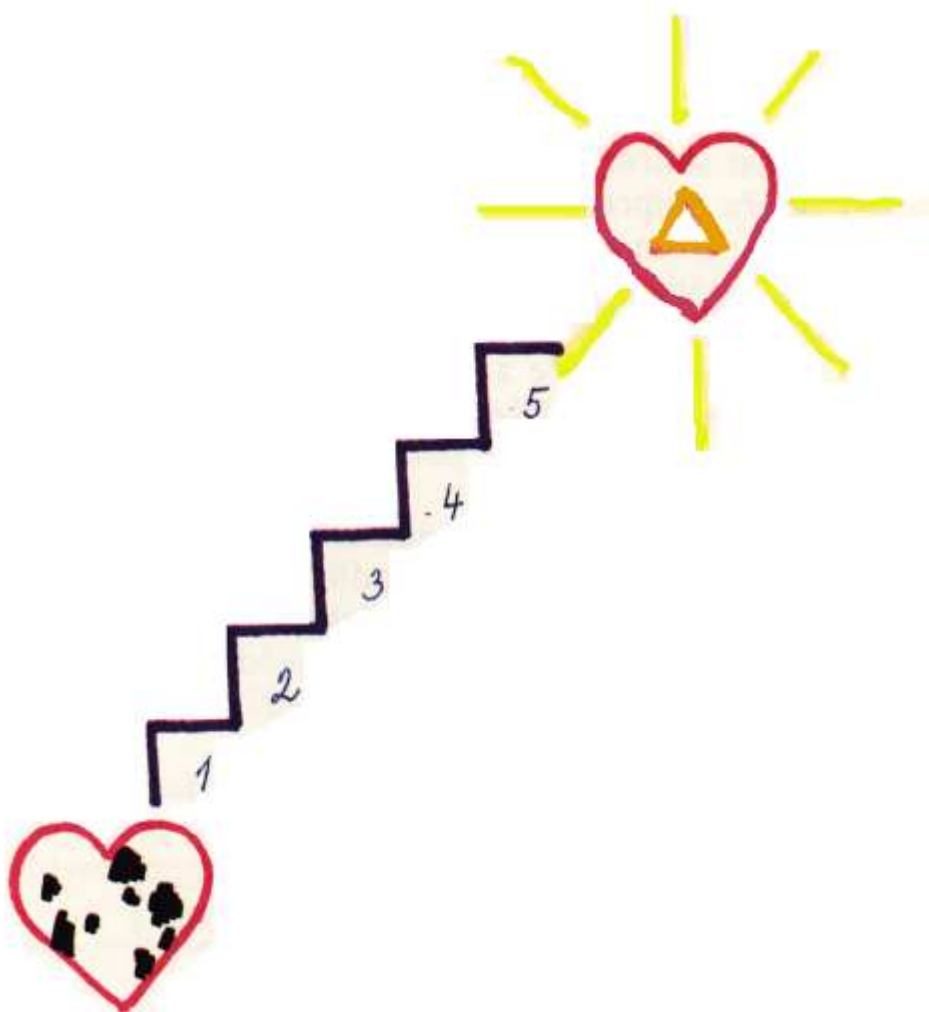
Svátost smíření je důležitý úkon. Je třeba se na něj dobře připravit. Nejlépe doma o samotě nebo v kostele. Nejprve se pomodlím k Duchu svatému, aby mě osvětlil a posilnil. Potom si budu vzpomínat, kterých hříchů jsem se dopustil. (1. *Zpytování svědomí.*) Hříchů si dobře zapamatuji nebo si je napíši.

Pak pokleknou před křížem, odprosím srdečně Pána Boha a umíním si, že se polepším. (2. *Lítost a 3. opravdové předsevzetí.*)

Do kostela půjdu s modlitební knížkou. Než na mne dojde řada, budu se potichu modlit. Potom přikleknou do zpovědnice a vyznám své hříchů. (4. *Vlastní zpověď.*) Poté vyslechnu pozorně, co mi poví zpovědník. Dobře si zapamatuji, co mi uloží za pokání. Při rozhřešení se přežehnám svatým křížem.

Po svaté zpovědi vyplním uložené pokání. (5. *Dostiučinění.*) Uložené modlitby se nejlépe vykonají před svatostánkem. Je dobré přidat ještě nějaké pokání dobrovolně. Nakonec Pánu Bohu za svatou zpověď poděkuji.

Místo „svatá zpověď“ říkáme „**svátost smíření**“, protože v ní se smíříme s Pánem Bohem i s lidmi, kterým jsme ublížili.

Svátost smíření má pět částí:

1. zpytování svědomí,

2. lítost,

3. opravdové předsevzetí,

4. zpověď,

5. pokání (dostiučinění).

Půjdu ke svaté zpovědi, vykonám si svátost smíření.

Vstanu a půjdu k svému otci: „Otče, hřešil jsem proti tobě.“

ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ

Nejdříve se pomodlím:

Přijď, Duchu svatý,
pomoz mi,
abych své hříchy poznal(a),
jich litoval(a)
a upřímně se z nich
vyzpovídal(a).

První Boží přikázání. - Dobrotivý nebeský Otec mě stvořil a stále o mne pečuje. Dal mi strážného anděla, aby mě opatroval. Dal mi rodiče, aby mě vedli do nebe. Dává mi teplo a světlo, pokrm, zdraví a život, hodinu za hodinou. Jistotně se patří, abych mu každý den děkoval. A co by ze mne bylo, kdyby mě Bůh nechránil od zlého, nepomáhal mi při práci a nedopřál mi své milosti! Ustavičně Pána Boha potřebuji.

**Myslel(a) jsem na Boha, který mě má rád?
Nezanedbával(a) jsem vyučování náboženství?
Nepochyboval jsem o pravdách víry?
Nezapíral(a) jsem před jinými, že věřím v Boha?
Modlil(a) jsem se ráno a večer?
Modlil(a) jsem se před jídlem a po jídle?
Nemodlil(a) jsem se nerad a nedbale?**

Druhé Boží přikázání. - Prorok Starého zákona měl podivné vidění. Bylo mu, jako by viděl v nebi na trůně Pána Boha a kolem něho anděly. Ti zpívali: „Svatý, svatý, svatý je Pán Bůh zástupů. Nebe i země jsou plny tvé slávy!“ - Ano, veliký, vznešený a svatý je Pán Bůh. A svaté je všechno, co je Boží: kříž - znamení Božího Syna, sochy a obrazy Božích světců a světic.

**Nebral(a) jsem Boží jméno nadarmo?
Nevykřikoval(a) jsem svatá slova ve zlosti a neuctivě?
Neposmíval(a) jsem se svatým věcem?
Nevslovoval(a) jsem sprostá slova?**

Svaté Boží dny. - Den co den se stará člověk, aby měl z čeho být živ. Pán Bůh však chce v týdnu jeden den, kdybychom si odpočinuli od všední práce, Jemu se společně klaněli a sebe co nejvíce posvětili. Na to ustanovil sváteční den a toho dne nás volá do kostela na mši svatou. Dobrovolně chodívají věřící do kostela i ve všední dny, zvláště v pátek. Je to památný den smrti Páně.

**Nevynechal(a) jsem v neděli a ve svátek vlastní vinou mši svatou? (Řekni kolikrát.)
Nepřišel(šla) jsem na mši svatou vlastní vinou pozdě?
Choval(a) jsem se v kostele ukázněně a nerušil(a) jsem?**

Čím jsou mi moji rodiče. - Rodiče jsou osoby pro mne posvátné. Těžko bych spočítal, co dobrého mi rodiče už prokázali a co mi dosud prokazují. Starají se, abych měl kde bydlet, co jíst a v čem chodit. Pečují, abych se naučil, co potřebuji pro život. Nikdo na světě po Pánu Bohu nemá mě tak rád jako oni. Rodiče jistě zasluhují, abychom je nermoutili a nehněvali, nýbrž jim pomáhali při práci, za ně se modlívali a v nemoci je ošetřovali.

Nemám právo dělat si, co chci. Rodiče mají právo mi poroučet. Oni to myslí se mnou dobře, vědí víc než já a jsou za mne Pánu Bohu odpovědni. Kdo

se rodičům protiví, protiví se Pánu Bohu. Proto se jim nesmí omlouvat ani vzdorovat. Tak Pán Ježíš poslouchal svou svatou matku Marii a svého pěstouna Josefa.

Poslouchal(a) jsem rodiče? Nechoval(a) jsem se k nim hrubě? Neodmlouval(a) jsem rodičům a nezlobil(a) je? Pomáhal(a) jsem rodičům? Modlil(a) jsem se za rodiče? Nebyl(a) jsem vzdorovitý(á)? Měl(a) jsem rád(a) své sourozence? Nebyl(a) jsem neposlušný(á) a neukázněný ve škole?

Pro nebe je potřebné mít dobré srdce: Pocestného přepadli na pustině loupežníci. Poranili jej, div že ho nezabili. Tak ho našel Samaritán. Nic nedbal, že je to jeho nepřítel. Neublížil raněnému, nýbrž mu pomohl a pečoval o něho. Milosrdný Samaritán měl dobré srdce. Dobré srdce odpouští, nehněvá se, nenadává, neublízuje na těle, nesvádí ke hříchu a pomáhá každému, jak jen může. I se zvířetem má soucit. Myslí si: Cítí bolest jako ty, nedělej mu trampoty!

Neškodil(a) jsem si na zdraví? Nekouřil(a) jsem, nechodil(a) na zakázaná místa? Nebil(a) /netloukl(a)/ či neporanil(a) jsem někoho? Neměl(a) jsem na někoho zlost? Nemstil(a) jsem se? Nesváděl(a) jsem někoho ke hříchu? (Řekni k jakému.) Nedával(a) jsem špatný příklad? Odpustil(a) jsem bližnímu? Netrápil(a) jsem zvířátka?

Jak se chová stydlivý? - Když ráno vstane, slušně se obleče. Hlava, krk, ruce, ano i nohy mohou zůstat nezahaleny. Z ostatního těla však mají být některé části zakryty stále. Stydlivý se tam bez potřeby neodkrývá, ani nedívá, ani na sobě, ani na druhých. Bez potřeby se tam nedotýká, ani se nedá nepočestně dotýkat. Byl by to hřích. Hříchem však není, co kdo činí z nutné potřeby.

Svatý Stanislav, mladý polský šlechtic, se začervenal pokaždé, když slyšel někoho neslušně mluvit. Z takové společnosti hleděl ihned odejít.

Pán Bůh mě vidí na každém místě, i ve tmě a o samotě. Jak bych se mohl chovat nepočestně, když se Bůh na mě dívá! Děti stydlivé a počestné má Bůh obzvláště rád: takovým patří v přední řadě nebeské království. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

**Mám v úctě lidské tělo? Nemluvil(a) jsem neslušně?
Nedíval(a) jsem se bez potřeby na nepočetné věci?
Nedotýkal(a) jsem se jich bez potřeby?
Nekreslil(a) jsem nepočetné obrázky?
Nečetl(a) jsem neslušné knihy?
Nedíval(a) jsem se na sprosté obrázky nebo filmy?
Neposlouchal(a) jsem rád nemravné řeči?
Nenaváděl(a) jsem k tomu jiného?**

S poctivostí nejdál dojdeš. - Malé Aničce umřeli rodiče. Chudobnou sirotku vzala do domu sousedka, zámožná paní. Anička chodila do školy a ve volné chvíli pásala husy. Dávala dobře pozor, aby nedělaly škodu. Doma si bez vědomí své paní nevzala nic, co jí nepatřilo. Našla-li při úklidu peněz, odevzdala je. Byla poctivá. Paní si poctivé děvče vzala za vlastní a odkázala jí všechny majetek. Poctivému lidé přejí a Pán Bůh žehná.

**Zacházel(a) jsem šetrně se svými věcmi? S cizím nebo veřejným majetkem?
Neukradl(a) jsem někomu něco? (Řekni co.)
Nevzal(a) jsem si doma něco bez dovolení? (Jídlo, peníze?)
Nenechal(a) jsem si něco vypůjčeného nebo nalezeného?
Neutrácel(a) jsem zbytečně?**

Pravdomluvný je Boží dítě. - Jiřík dostal darem pěknou sekeru. Šel s ní do zahrady a sekal, kde se co dalo. I na vzácné třešni osekával kůru tak, že třešně uschly. Otec měl ten strom velice rád. Přišel do zahrady a viděl, že strom je zkažený. „Nevíš, kdo to udělal?“, táže se v rozčilení Jiřího. Chlapec se ulekl, ale hned se vzpamatoval a řekl upřímně: „Tatínku, lhát nebudu: to jsem udělal já.“ Otec se zarazil a chvíli nepromluvil slova. Potom vzal synka do náruče a řekl: „Že jsi upřímně pověděl pravdu, je mně milejší, než tisíc vzácných stromů.“ Tak rostl Jiří. Byl vždy pravdomluvný. Pravdomluvný nezapírá, nelže, nesvádí křivě na druhé, mluví vždy pravdu.

**Nelhal(a) jsem?
Nepodváděl(a) jsem při hře?
Nesváděl(a) jsem na jiné, co nebyla pravda?
Nenadával(a) jsem druhým?
Neposmíval(a) jsem se někomu?
Nevyzradil(a) jsem svěřené tajemství?**

**Nezáviděl(a) jsem? Přál(a) jsem každému jeho štěstí?
Nepřál(a) jsem nikomu nic zlého?
Nebyl jsem líný(á)?
Nebyl jsem nepořádný(á) ve svých věcech?**

Hlavní hříchy. - Ve třídě měli chlapce, kterého nikdo neměl rád, protože byl ke všem dětem zlý. Když někdo uměl nebo měl něco nového, on mu záviděl, nepřál mu to a choval se k němu nepřátelsky. Nad druhé děti se povyšoval a pohrdal těmi, kteří byli slabí a nemocní. Nikomu nic nedal, jen se před druhými vychloubal, co všechno má. Doma si vybíral v jídle a když ho maminka napomínala, byl hned uražený a nazlobený a nechtěl s ní ani mluvit. Ve škole nedával pozor a doma rodičům v ničem nepomáhal. Kdopak by měl takové dítě rád!?

**Nebyl(a) jsem pyšný(á), sobecký(á), škodolibý(á),
lakomý(á), vybíravý(á) v jídle,
zlobivý(á) a urážlivý(á),
lenivý(á) doma či ve škole?
Cvičil(a) jsem se v sebeovládání?**

LÍTOST A OPRAVDOVÉ PŘEDSEVZETÍ

Ke Kristu Pánu přišla žena hříšnice. Klečela u jeho nohou a plakala, protože z kázání Pána Ježíše věděla, jak je Pán Bůh spravedlivý, a že všechno zlé trestá. Vzpomněla si na své hříchy a v srdci se jí ozvalo: „Svatý Bože, hříšné trestáš činy, trestů tvých se hrozím za své viny. Hříchů je mi z hloubi srdce líto, polepším se, svatě slibuji to.“ Kristus Pán pohleděl na ní milostivě a řekl jí: „Odpouštějí se ti hříchy. Jdi v pokoji!“

Na Velký pátek klečela Marie Magdaléna pod křížem. Hleděla, jak umírá Boží Syn a plakala. Z kázání Pána Ježíše věděla, jak je Pán Bůh dobrotivý, a co dobrého jí prokázal. V srdci se jí ozvalo: „Dobré všechno dostávám z tvé ruky, podstoupil jsi za mne kříže muky. Nebe otevřel jsi smrtí svou, a já zlobou splácím lásku tvou. Hříchů je mi z hloubi srdce líto, polepším se, svatě slibuji to.“ Kristus Pán pohleděl na ní s kříže milostivě, jako by mluvil: „Odpouštějí se ti hříchy. Jdi v pokoji!“

Také já mám hříchy na sobě. **Smiluj se nade mnou, Bože! Hříchů je mi z hloubi srdce líto, polepším se, svatě slibuji to.**

Kterého hříchu jsem se dopouštěl nejčastěji? Který hřích by mě při smrti nejvíce tížil? Těch hříchů se budu zvláště chránit. Těm, kdo mi ublížili, odpouštím. Cizí majetek vrátím. Budu svědomitě plnit své povinnosti.

**Svatý Bože, hříšné trestáš
činy, trestů tvých se
hrozím za své viny.
Dobré všechno dostávám
z tvé ruky, podstoupil jsi
za mne kříže muky.
Nebe otevřel jsi smrtí
svou a já zlobou splácím
lásku tvou.
Hříchů je mi z hloubi
srdce líto, polepším se,
svatě slibuji to.**

VYZPOVÍDÁM SE UPŘÍMNĚ A ÚPLNĚ

Vyzpovídám se upřímně. Kristu Pánu se hříšníci nezpovídali: on jejich hříchy dobře znal, je přece vševědoucí. Apoštolové vševědoucí nebyli, proto k nim přicházeli věřící jednotlivě a vyznávali jim každý své hříchy soukromě. Také já půjdu a vyzpovídám se knězi zpovědníkovi.

Nikdo mě při tom nebude slyšet, jen zpovědník. A ten mě přijme laskavě jako dobrý pastýř přijímá zbloudilou ovečku. Zpovědník ze zpovědi nesmí nikomu nic povědět. Svatý Jan Nepomucký se dal raději umučit, než by prozradil něco ze zpovědi královny Žofie.

Vyzpovídám se úplně. Vyznám všechno, co zlého na sebe vím. Kdo by nepověděl některý lehký hřích, zpovídal by se platně. Kdo by při zpovědi zapomněl říci těžký hřích, zpovídal by se také platně, avšak musel by ten hřích povědět při budoucí svaté zpovědi. Kdo by však těžký hřích zamlčel úmyslně, zpovídal by se neplatně, žádný hřích by mu nebyl odpuštěn. Měl by za to ještě nový hřích, kterému se říká svatokrádež.

**Svatou zpověď začnu:
„Ve jménu Otce i Syna i
Ducha svatého. Amen.
Chodím do...třídy.
Jdu poprvé ke svaté
zpovědi. (Příště však již:
Naposledy jsem byl
před měsícem...- udám
čas kdy.)
Vyznávám se před
Pánem Bohem, že jsem
se dopustil(a) těchto
hříchů:...”
Potom řeknu své hříchy.**

**Po vyznání hříchů řeknu: „To jsou mé hříchy. Srdečně jich lituji a
slibuji, že se polepším.“ A dám si pozor, co se mám pomodlit za pokání.**

Když jsme ukončili vyznání hříchů, vyslechneme pozorně, co nám kněz řekne a zapamatujeme si, co nám uloží za pokání. On nás ještě vyzve, abychom znovu projevili lítost. Můžeme říci třeba: „Bože, buď milostiv mně hříšnému (hříšné).“

Kněz ukončí naše vyznání tím, že nad námi pozvedne ruku a pronese slova rozhřešení, na která odpovíme „Amen.“

Uložené pokání nám má připomenout, že jsme povinni odpuštěné hříchy ještě odčínovat dobrými skutky a horlivější modlitbou.

**Kněz potom řekne:
„Udělují ti rozhřešení ve
jménu Otce i Syna i Ducha
svatého.“
Já odpovím: „Amen.“
A čekám, až mi kněz
řekne: „S Pánem Bohem.“**

Ke svaté zpovědi má právo přistoupit každý pokřtěný, i malé dítě, které už užívá rozumu, a je proto schopné hřešit. Každý má právo na Boží odpuštění.

Je dobré zvyknout si chodit ke svaté zpovědi pravidelně, například každý měsíc. Kdo se ještě neupevnil v náboženském životě, může chodit i častěji.

DOSTIUČINĚNÍ (POKÁNÍ)

**Když odejdu od
zpovědnice,
pokleknů před
svatostánkem
a pomodlím se
uložené pokání.**

Vítkovi nadešel slavný den prvního svatého přijímání. Nemohl se ani dočkat rána. Bylo teprve pět hodin a již sklouzl z postele, běžel k mamince a začal ji budit: „Maminko, maminko, dnes je můj velký den. Obleč mě rychle!“

„Ale, miláčku,“ chlácholí ho matka, „je teprve pět hodin, ještě máš dost času. Jdi, lehni si, já tě potom zavolám.“

Ale Vítek se nedá upokojit: „Maminko, Pán Ježíš přijde dnes ke mně, obleč mě rychle! To je můj veliký, svatý den!“

Maminka musí vstát a začne oblékat Vítku, který mezitím o jiném nemluví, než jen o Pánu Ježíši. Tatínek i Vítkův bratříček také vstávají a všichni jdou do kostela. Ale kostel je ještě zavřený. Vítek nedočkavě klepe na kostelní dveře: „Pane Ježíši, otevři! Tvůj Vítek po Tobě touží!“

Konečně přišel udivený kostelník, kdo že si to dnes tak přivstal do kostela, otevřel dveře a Vítek, celý rozzářený radostí, spěchal ke svatostánku. A jak byl Vítek šťastný, když se splnila jeho touha a on si odnášel ve svém srdci Pána Ježíše!

Po svaté zpovědi
budu mít čisté
srdce
a přijde ke mně
Pán Ježíš při
svatém přijímání.
„Pane Ježíši, těším
se na Tebe!“

Já (jméno a příjmení) _____

jsem byl poprvé u svaté zpovědi

dne _____ měsíce _____ roku _____

v kostele _____

v(e) _____

Tehdy jsem chodil do _____ třídy.